

[Eva Rothenborg.]

havde store økonomiske interesser i u-landet og krævede fortsat dyrkning af bomuld og jordnødder til egen brug.

Den anden udsendelse, som kom for et par måneder siden, gav en rystende beskrivelse af, hvorledes den hæmningsløse fældning af de store regnskove totalt ændrede livsbetingelserne for såvel plante- som dyre- og menneskeliv. Men træet er værdifuldt for rige nationer, som gerne vil prale med smukke møbler og paneler i deres lige så smukke hjem, og så kan der jo ikke tages hensyn til befolkninger eller økologiske forhold.

Jeg husker, at kommentatoren endte med et klageråb over, at man ikke i de store hjælpeorganisationer endnu var kommet så langt, at man hørte på de virkelige eksperter, nemlig økologerne, og på den måde bidrog til, at hjælpen blev effektiv.

Endelig for det tredje, men ikke mindst vigtige, er det helt urimeligt, at Danmark, der sidder i en økonomisk suppedas, der er den værste, vi har haft i mangfoldige år, og som optager kortfristede kæmpelån i udlandet til høj rente, skal videregive disse lån til langsigtet afdragsfri støtte med lav rente, et synspunkt, som så tidligt som under de samme forhandlinger den 2. februar 1974 blev delt af den daværende venstre udenrigsminister, hr. Guldberg, men det var jo også på et tidspunkt, da venstre endnu var et liberalt parti, hvis økonomiske synspunkter på det tidspunkt lå nærmere fremskridtspartiets, end de gør i dag.

Jeg citerer fra Folketingsstidende 1973-74, 2. samling, sp. 1880:

„Det er klart, at der på lang sigt hviler et ansvar på os alle sammen for, at vi ikke blot låner penge, som vi låner ud til andre.“

Det er denne trafik, som med så stort held er fortsat til uheld for landet, og som efterhånden vil forpligte de efterfølgende generationer gældsmæssigt i en sådan grad, at de bliver bundet på hænder og fødder, alt imens man med vanlig optimisme sidder og venter på Godot, venter på det omslag fra det store udland, der skal rette skuden op igen, men som det har lange udsigter til. Ydermere skælver EF nu under en ny økonomisk krise, og hvor francen og — det ved vi ikke endnu — kronen kan komme til at vikle. Hvad vil der ske, hvis vi tvunget af

omstændighederne alligevel bliver nødt til at devaluere eller simpelt hen bliver smidt ud af slangen, fordi Vesttyskland bliver træt af vores lånevirkksomhed?

Naturligvis kan jeg ikke påstå at have nogen særlig indsigt i den højere finans, men det forekommer mig også forunderligt, at man vil til at subsidiere investeringsfonden, der jo ellers som privat foretagende har kørt på en forufterlig forretningsmæssig basis og har givet overskud. Fonden har altid kunnet sætte ind overalt med egne midler, fordi den har en vis andel i det udbytte, der bliver. Når der bygges en fabrik, har den styringen med udførelsen og uddanner folk på stedet. Sine investeringer har den fået tilbage inden for en overskuelig årrække i modsætning til Danida, der giver milde, mere eller mindre ukontrollerede gaver, og hvis investeringer som regel må forhåndsregnes som au fond perdu. Planlæggerne, der for en god gage sendes ud til at sidde og bestemme, om en vej skal gå lige igennem en landsby eller sno sig mellem hytterne, kunne med fordel være brugt til lodigere arbejde med f. eks. begrænsning af analfabetismen i de kommende generationer. Den er en eklatant tabsforretning, og det er en af de mange årsager, hvoraf allerede én er nævnt.

Hjælp til selvhjælp er et godt princip, men det må ske på et mere fornuftsbetonet grundlag, end det her i lovforslaget er kommet til udtryk. Det er disse 3 hovedsynspunkter, som jeg her har gjort rede for, der gør, at fremskridtspartiet ikke kan tage ansvaret for loven, men må stemme imod.

Stinus (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig de af udenrigsministeren stillede ændringsforslag.

Det radikale venstre går derudover ind for et ændringsforslag til lovens § 7, stk. 1, om de statslige garantier mod tab på private kreditter ydet af erhvervsvirksomheder og institutioner, et ændringsforslag, som går ud på, at ministeren skal påse, at sådanne kreditter ydes i overensstemmelse med lovens formålsparagraf. Nogle vil måske som hr. Lasse Budtz her i dag betragte dette som noget helt selvfølgeligt, andre er sikkert af den opfattelse, at garantierne skal ydes betingelsesløst. Men vi betragter altså denne